

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 118/2014-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. marca 2014 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti TES. s. r. o., M., zastúpenej Advokátskou kanceláriou ŠERFEL & PARTNERS, s. r. o, Námestie Martina Benku 15, Bratislava, konajúcou prostredníctvom advokáta a konateľa Radoslava Šerfela, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 4 K 78/2011 z 12. marca 2013 a postupom a uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4 CoKR 10/2013 z 23. júla 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť TES. s. r. o. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. októbra 2013 doručená sťažnosť spoločnosti TES. s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uznesením Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 4 K 78/2011 z 12. marca 2013 (ďalej len „namietané uznesenie okresného súdu“) a postupom a uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 CoKR 10/2013 z 23. júla 2013 (ďalej len „namietané uznesenie krajského súdu“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že okresný súd začal na návrh veriteľa uznesením zo 7. decembra 2011 konkurzné konanie na majetok dlžníka (sťažovateľky). Okresný súd uznesením z 10. februára 2012 konanie prerušil. Krajský súd ako súd odvolací uznesením z 25. septembra 2012 uznesenie okresného súdu o prerušení konania zrušil a vec mu vrátil na nové konanie.

Okresný súd namietaným uznesením vyhlásil konkurz na majetok sťažovateľky, ustanovil do funkcie správcu konkurznej podstaty a vyzval veriteľov na prihlásenie pohľadávok.

Namietané uznesenie okresného súdu napadla sťažovateľka odvolaním. Sťažovateľka vo svojom odvolaní tvrdila, že okresný súd nemal vyhlásiť konkurz na jej majetok. Uviedla, že navrhovateľ nebol aktívne legitimovaný na podanie návrhu, že sťažovateľka osvedčila svoju platobnú schopnosť a tiež že okresný súd nesprávne posúdil skutočnosť, či majetok sťažovateľky postačoval na úhradu nákladov konkurzu. Krajský súd ako súd odvolací

namietaným uznesením, ktoré nadobudlo právoplatnosť 9. augusta 2013, potvrdil namietané uznesenie okresného súdu z 12. marca 2013.

3. Sťažovateľka vo svojej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy tvrdí, že okresný súd a krajský súd porušili jej v petite sťažnosti označené práva, a to z viacerých dôvodov. Sťažovateľka namieta, že okresný súd a krajský súd nedodržiavali zákonom ustanovené lehoty na rozhodovanie v konkurznom konaní. Sťažovateľka ďalej namieta, že okresný súd i krajský súd dospeli k nesprávnemu záveru, že navrhovateľ bol aktívne legitimovaný na podanie návrhu na vyhlásenie konkurzu, a to z dôvodu, že jeho pohľadávka proti sťažovateľke neexistovala, a tiež z dôvodu, že absentovalo splnenie podmienky plurality veriteľov. Sťažovateľka vo svojej sťažnosti ďalej uviedla, že okresný i krajský súd nesprávne posúdili skutočnosť, či sťažovateľka osvedčila svoju platobnú schopnosť, a taktiež skutočnosť, či jej majetok postačoval na úhradu nákladov konkurzu.

4. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd prijal sťažnosť na ďalšie konanie, vyhovel návrhu sťažovateľky na vydanie predbežného opatrenia a následne takto rozhodol:

„1. Základné právo Sťažovateľa na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a právo Sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením vydaným Okresným súdom Bratislava I dňa 12.03.2013 pod číslom konania: 4K/78/2011-227 a zverejneným v Obchodnom vestníku dňa 19.03.2013 (číslo 55/2013), ako aj postupom Okresného súdu Bratislava I, ktorý predchádzal vydaniu predmetného uznesenia porušené bolo.

2. Základné právo Sťažovateľa na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a právo Sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením vydaným Krajským súdom v Bratislave dňa 23.07.2013 pod číslom konania: 4CoKR/10/2013 a zverejneným v Obchodnom vestníku dňa 08.08.2013 (číslo 152/2013), ako aj postupom Krajského súdu v Bratislave, ktorý predchádzal vydaniu predmetného uznesenia porušené bolo.

3. *Uznesenie vydané Okresným súdom Bratislava I dňa 12.03.2013 pod číslom konania: 4K/78/2011-227 a zverejnené v Obchodnom vestníku dňa 19.03.2013 (číslo 55/2013), a uznesenie vydané Krajským súdom v Bratislave dňa 23.07.2013 pod číslom konania: 4CoKR/10/2013 a zverejnené v Obchodnom vestníku dňa 08.08.2013 (číslo 152/2013) sa zrušujú a vec sa vracia Okresnému súdu Bratislava I na ďalšie konanie.*
4. *Sťažovateľovi sa priznáva finančné zadostučinenie vo výške 50.000,00 EUR...*
5. *Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov konania...“*

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné sťažnosti, alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Rovnako môže ústavný súd odmietnuť sťažnosť aj vtedy, ak je zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

K namietanému porušeniu práv sťažovateľky namietaným uznesením okresného súdu

7. Ústavný súd vychádza z ústavného princípu subsidiarity svojej právomoci vo vzťahu ku všeobecným súdom vyplývajúceho z čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého rozhoduje o individuálnych sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb vo veci porušenia ich základných práv alebo slobôd v tých prípadoch, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Z uvedeného vyplýva, že v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy prislúcha ústavnému súdu právomoc zaoberať sa namietaným porušením základného práva alebo slobody za predpokladu, že právna úprava takémuto právu neposkytuje účinnú ochranu (mutatis mutandis I. ÚS 78/99).

Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

8. Vzhľadom na takto formulovaný princíp subsidiarity je v daných okolnostiach vylúčená právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o sťažovateľkou uplatnených námietkach porušenia jej práv namietaným uznesením okresného súdu. Sťažovateľka sa mohla domáhať ochrany svojich práv podaním odvolania ako riadneho opravného prostriedku na krajskom súde, v ktorého právomoci bolo posúdiť relevantné skutkové a právne okolnosti prípadu. Túto možnosť sťažovateľka aj reálne využila a namietané uznesenie okresného súdu už bolo predmetom posúdenia krajským súdom pri rozhodovaní o odvolaní podanom sťažovateľkou. Ústavný súd preto sťažnosť v časti, v ktorej smerovala proti namietanému uzneseniu okresného súdu, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie.

K namietanému porušeniu práv sťažovateľky namietaným uznesením krajského súdu

9. Ústavný súd predovšetkým pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09, I. ÚS 51/2010). Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým ako „pánom zákonov“ prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky

súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou, prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy).

10. Sťažovateľka vo svojej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy namieta, že okresný súd a krajský súd nekonali v zákonom ustanovených lehotách, čo významným spôsobom ovplyvnilo fungovanie sťažovateľky ako podnikateľského subjektu.

11. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že návrh na vyhlásenie konkurzu bol okresnému súdu doručený 30. novembra 2011. Okresný súd začal konkurzné konanie uznesením zo 7. decembra 2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť 14. decembra 2011. Sťažovateľka namieta, že okresný súd mal vyhlásiť konkurz na majetok sťažovateľky alebo konanie zastaviť v lehote do 16. januára 2012. Okresný súd rozhodol uznesením z 10. februára 2012, ktorým konkurzné konanie prerušil. Na základe odvolania krajský súd uznesením z 25. septembra 2012, ktoré nadobudlo právoplatnosť 30. októbra 2012, uznesenie okresného súdu o prerušení konkurzného konania zrušil a vec vrátil okresnému súdu na nové konanie. Sťažovateľka vo svojej sťažnosti ďalej poukázala na skutočnosť, že krajský súd mal o jej odvolaní proti namietanému uzneseniu okresného súdu rozhodnúť najneskôr 23. júna 2013, ale rozhodol až uznesením z 23. júla 2013.

12. Ústavný súd konštatuje, že postup okresného súdu a krajského súdu, aj keď bol do určitej miery zdĺhavý, nedosahuje podľa názoru ústavného súdu takú intenzitu, aby v ústavnoprávnej rovine spôsobil porušenie sťažovateľkou označených práv. V súvislosti s tvrdením sťažovateľky, že postupom okresného súdu a krajského súdu bolo významným spôsobom zasiahnuté do jej fungovania ako podnikateľského subjektu, je dôležité uviesť, že konkurzné konanie sa síce začalo 14. decembra 2011, no namietané uznesenie okresného súdu (uznesenie o vyhlásení konkurzu) bolo prijaté 12. marca 2013. O odvolaní sťažovateľky z 28. marca 2013 doplnenom podaním z 24. mája 2013 rozhodol

krajský súd namietaným uznesením z 23. júla 2013, ktoré bolo v obchodnom vestníku zverejnené 8. augusta 2013. Okresný súd a krajský súd teda s odkazom na uvedené nezasiahli do práv sťažovateľky takým významným spôsobom, aby ústavný súd mohol v tejto súvislosti konštatovať porušenie jej v petite označených práv.

13. Sťažovateľka ďalej namieta, že krajský súd nesprávne posúdil tri významné skutočnosti na začatie konkurzného konania, a sice aktívnu legitimáciu navrhovateľa, osvedčenie platobnej schopnosti sťažovateľky a tiež skutočnosť, či majetok sťažovateľky postačuje na úhradu nákladov konkurzu.

14. Pokiaľ ide o aktívnu legitimáciu navrhovateľa na podanie návrhu na začatie konkurzného konania, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka vo svojom odvolaní proti namietanému uzneseniu okresného súdu tvrdila, že rozhodnutie Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 10 Cb 224/2006 z 23. marca 2009 v spojení s rozhodnutím odvolacieho súdu sp. zn. 2 Cob 247/2009 z 15. júna 2010, ktorým bola navrhovateľovi priznaná pohľadávka proti sťažovateľke, je nezákonné. Krajský súd v tejto súvislosti správne poukázal na skutočnosť, že toto svoje tvrdenie sťažovateľka nepreukázala žiadnym procesným podaním, ktorým by sa v súlade s Občianskym súdnym poriadkom domáhala nápravy tohto tvrdeného nezákonného stavu. Samotné konštatovanie nezákonnosti uvedených rozhodnutí, resp. spornosti tejto pohľadávky sťažovateľkou, preto nemá v kontexte namietaného konania krajského súdu právne relevantný význam.

15. Pokiaľ ide o druhú námietku týkajúcu sa aktívnej legitimácie navrhovateľa, a sice započítanie pohľadávok sťažovateľkou, ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že sťažovateľka namieta, že pohľadávka navrhovateľa (a postupníka) zanikla ich vzájomným započítaním. Z namietaného uznesenia okresného súdu, ako aj zo správy predbežného správcu o stave zisťovania, zabezpečovania majetku dlžníka a vykonaných úkonoch (záverečná správa predbežného správcu) vyplýva, že sťažovateľkou uvedené pohľadávky proti navrhovateľovi sú podľa predbežnej správy sporné a premlčané a že nie sú vhodné na započítanie. Zo sťažnosti a z jej príloh ďalej vyplýva, že sťažovateľkou evidovaná pohľadávka z obchodného styku proti navrhovateľovi z titulu zvyšku nezaplatenej zmluvnej

pokuty zo zmluvy o dielo ZoD č. 6/2005-02527900 je nanajvyšš sporná, pretože s otázkou odovzdania diel, ktoré boli predmetom tejto zmluvy (a zmluvy ZoD č. 024 339 00), sa vysporiadal Okresný súd Bratislava IV v rozsudku sp. zn. 10 Cb 224/2006 z 23. marca 2009, keď ustálil, že žalobca (veriteľ sťažovateľa v namietanom konkurznom konaní) diela riadne vykonal a odovzdal. Z uvedeného vyplýva, že táto sťažovateľkou evidovaná pohľadávka nebola pohľadávkou spôsobilou na započítanie proti nespornej a vykonateľnej pohľadávke navrhovateľa a námietky sťažovateľky v zmysle, že okresný súd sa nemal spoľahnúť na nepodložené názory Okresného súdu Bratislava IV, taktiež nie sú v okolnostiach tejto veci právne relevantné.

16. Pokiaľ ide o splnenie podmienky plurality veriteľov, ústavný súd pripomína, že podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ústavnosti, nie však zákonnosti. Naopak, všeobecné súdy sú povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie rozhodnutím súdu, sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. V nadväznosti na uvedené ústavný súd konštatuje, že ak by aj z konania navrhovateľa (veriteľa sťažovateľky) mohli vyplývať určité pochybnosti týkajúce sa splnenia podmienky plurality veriteľov postúpením jeho pohľadávky postupníkovi, v okolnostiach tejto veci nepovažoval ústavný súd namietané uznesenie krajského súdu, ktorým potvrdil namietané uznesenie okresného súdu o vyhlásení konkurzu na sťažovateľku, za arbitrárne, resp. také, ktoré by porušovalo sťažovateľkou označené práva.

17. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľky, a síce, že osvedčila svoju platobnú schopnosť, ústavný súd poukazuje na uznesenie okresného súdu o ustanovení predbežného správcu z 1. februára 2013, v ktorom okresný súd správne uviedol, že ak by mal dlžník dostatok finančných prostriedkov, hrozbu konkurzu mohol odvrátiť zaplatením záväzku, čím by osvedčil svoju platobnú schopnosť a súd by konkurzné konanie na jeho majetok bezodkladne zastavil. S poukazom na uvedené dospel okresný súd k záveru, že dlžník v konkurznom konaní neosvedčil svoju platobnú schopnosť. Ústavný súd v súvislosti

s touto sťažovateľkinou námietkou a s odkazom na už uvedené úvahy o pohľadávke z obchodného styku z titulu zvyšku nezaplatenej zmluvnej pokuty zo zmluvy o dielo ZoD č. ... konštatuje, že rozhodnutie krajského súdu v spojení s rozhodnutím okresného súdu nevykazuje žiadne znaky svojvôle alebo arbitrárnosti. Rovnaké úvahy je potrebné uplatniť aj vo vzťahu k námietke sťažovateľky, že jej majetok postačuje na úhradu nákladov konkurzu.

18. Sťažovateľka ďalej namieta, že zmluva o postúpení pohľadávky je neplatná, pretože pohľadávka nie je v zmluve dostatočne špecifikovaná. K tejto námietke sťažovateľky sa vyjadril okresný súd v uznesení z 1. februára 2013, ktorým sťažovateľke ustanovil predbežného správcu. Okresný súd v uznesení z 1. februára 2013 uviedol, že pohľadávka v predmetnej zmluve je s odkazom na článok II bod 2.2 zmluvy riadne špecifikovaná. Okresný súd ďalej s odkazom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky doplnil, že relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitimáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky. Okresný súd ďalej uviedol, že z takéhoto oznámenia vychádzal bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Námietky sťažovateľky týkajúce sa neplatnosti zmluvy o postúpení preto okresný súd považoval za irelevantné.

Ani v tejto súvislosti rozhodnutie krajského súdu v spojení s rozhodnutím okresného súdu z ústavnoprávneho hľadiska nevzbudzuje žiadne pochybnosti o správnosti jeho skutkových a právnych záverov či o arbitrárnosti uznesenia.

19. Sťažovateľka ďalej poukazuje na záverečnú správu predbežného správcu a tvrdí, že neboli splnené hmotnoprávne podmienky na vyhlásenie konkurzu. Ústavný súd konštatuje, že predbežný správca síce uviedol, že sťažovateľka nedisponuje majetkom postačujúcim na úhradu nákladov konkurzu, no zároveň v záverečnej správe poukázal na ukracujúce úkony sťažovateľky, u ktorých bolo možné odôvodnene predpokladať ich odporovateľnosť. Preto ak všeobecné sudy práve s poukazom na tieto odporovateľné úkony vyhlásili na sťažovateľku konkurz, konali v medziach a v súlade so zákonom.

20. Ústavný súd hodnotí namietané uznesenie krajského súdu v spojení s namietaným uznesením okresného súdu ako dôkladne a kvalifikovane odôvodnené, rešpektujúce zákonné požiadavky na odôvodnenie rozsudku (§ 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku). Krajský súd a okresný súd v namietaných uzneseniach zrozumiteľne a zároveň presvedčivo objasnili hlavné dôvody, na základe ktorých vo veci rozhodli. Namietané uznesenie krajského súdu v spojení s namietaným uznesením okresného súdu nevzbudzuje žiadne pochybnosti o správnosti jeho skutkových a právnych záverov či o arbitrárnosti uznesenia. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným (m. m. I. ÚS 313/2010, II. ÚS 134/09). O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06). Takéto nedostatky však zo sťažovateľkou namietaného uznesenia krajského súdu v spojení s namietaným uznesením okresného súdu nevyplývajú.

21. Ústavný súd ďalej poukazuje na to, že základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo že boli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktoré by popreli zmysel a podstatu na spravodlivý proces.

Do práva na spravodlivé súdne konanie nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnym názorom, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Ústavný súd takisto judikoval (I. ÚS 67/06), že z princípu nezávislosti súdov podľa čl. 144 ods. 1 ústavy vyplýva tiež zásada voľného hodnotenia dôkazov. Pokiaľ všeobecné súdy rešpektujú uvedené ústavné garancie (teda najmä čl. 46 až čl. 50 ústavy), ústavný súd nie je oprávnený znovu „hodnotiť“ hodnotenie dôkazov všeobecnými súdmi, a to dokonca ani vtedy, keby sa s ich hodnotením sám nestotožňoval (napr. IV. ÚS 252/04).

22. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom namietaných uznesení krajského súdu a okresného súdu konštatuje, že tieto všeobecné súdy konali v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia relevantných právnych noriem podstatné pre posúdenie veci interpretovali a aplikovali správne, a ich úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a ústavnoprávne akceptovateľné.

23. Z dôvodu absencie príčinnej súvislosti medzi namietaným uznesením krajského súdu a základným právom sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, resp. právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

24. Pretože sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd sa nezaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. marca 2014